

Kádár Annamária

AZ ADVENTI DIÓTÖRÉS MESÉJE

Advent első vasárnapja volt. Az adventi koszorú meggyújtott gyertyájának aranyló fénye beragyogta a szobát, és jóleső béke honolt a lakásban.

Lilla, Attila és Tündérbogyó diót pucoltak a konyhában, mert anya diós bejglit készült sütni. Ekkor, mint derül égből a villámcsapás, egyszer csak ott termett köztük Tündér Rozina. Ugye, emlékszel még Tündér Rozinára? Ő Tündérbogyó testvére, aki a fa tetején ücsörög, és elkapja a gyerekek legtitkosabb kívánságait, mint a pitypang bóbítájából kiszakadó miniatúr ejtőernyőket. Ezeket aztán a két tenyere közé fogva azt suttogja: csiribiri-csiribá, hókuszpókusz piripókusz, pricc-pracc-prucc, váljon valóra a kívánság! A kívánság pedig valóra válik. Ezért ül Tündér Rozina naphosszat a legmagasabb fa tetején, mert soha nem lehet tudni, hogy mikor jön arra egy kis bóbíta-ejtőernyő, valakinek a kívánságával.

Tündérbogyó annyira meglepődött, hogy szóhoz sem jutott. Mire észbekapott, Tündér Rozina a nyakába ugrott, és összevissza puszilgatta.

– Szia, tesókám! Milyen rég nem láttalak! – rikkantotta boldogan.

– Szia, Tündér Rozina! Képzeld, pont rád gondoltam! Eszembe jutott a mi kedvenc diófánk, és ahogy anya testvére, Zsóka néni megszervezte a diótörést, emlékszel? – kérdezte Tündérbogyó. – Minden évben volt egy diótörő fesztivál, amikor a barátok és a teljes tündérrokonság apraja-nagyja öszszegyűlt, és mindenki diót szedett meg pucolt – mondta lelkesen Tündérbogyó.

– Hogyne emlékeznék a diótörő fesztiválokra – sóhajtotta mosolyogva Tündér Rozina. – Zsóka néni mesélte, milyen cse-nevészke volt a kertjükben a diófa, amikor megvették a házat, nem is volt még mellette semmi, csak a csupasz kerítés. Aztán ahogy elkezdtek belakni a kertet, termett ott sóska, ribizli, málna meg minden földi jó. De nagyon hamar kiderült, hogy öná-luk nem lesz semmiféle hagyományos kertészkedés! Hol ez, hol az került hosszabb-rövidebb ideig a kertbe, de volt, ami kiszáradt, mást a kutya ásott ki. Én a diófán szerettem nap-hosszat ücsörögni, fentről néztem, ahogy egyszer csak össze-nőttek a különböző növények, akik szerették egymást. A dió-fa nem sok mindent tűrt meg maga körül, de ami odavaló volt, az szép lett, a diófa pedig a kert koronájává vált.

Lilla és Attila ámulva figyelte Tündér Rozina meséjét, köz-ben csak a kalapács ütemes hangja és a repedező dióhéjak csattanása hallatszott.

– Meséld tovább a diótörő fesztivált! – kérte Lilla Tündér Rozinát.

– Zsóka néni egyszer meghívta a barátait, rokonait, hogy közösen szedjük fel a diót, ami abban az évben megtermett – magyarázta Tündér Rozina. – Aztán ez hagyománnyá vált.

Milyen jó hangulatú, vidám délutánok voltak ezek! – mosolygott. – Este tüzet raktunk, sütögettünk, senkinek sem volt kedve hazamenni, pedig már igencsak későre járt.

Közben a diót majsolták mindannyian. A frissen tört dió zamatához semmi sem hasonlítható.

– Emlékszel, Tündérbogyó, kalapácsokkal, diótörőkkel felszerelve érkezett mindenki, és miközben a diót törtük, beszélgettünk, falatozgattunk, a felnőttek még forralt boroztak és puncsoztak is. Kellemes meséléssel telt a délután, a dió meg csak gyűlt a kosarakban. Estére a megtisztított dióbélből tizenhárom egyforma adag gyűlt össze tizenhárom család számára, ebből készült a karácsonyi bejgli.

– Milyen jó ötlet! – lelkesedett Lilla. – Mi is szervezhetnénk diótörő fesztivált!

– Mi lenne, ha mi diós bejgli fesztivált szerveznénk? – kérdezte nevetve anyja. – Én szívesen megsütöm, ha ti megtöritek a diót.

– Te sütöd a világ legfinomabb diós bejglijét! – bújt oda anyához Lilla. – Szeretem megszurkálni és megkeneketni a tejét tojássárgájával – tette hozzá vidáman.

Anyja közben az élesztőt felfuttatta a langyos tejben, a nyújtódeszka közepére tette a lisztet, elmorzsolta a zsírral és vajjal, aztán összegyúrta a tojássárgájával, sóval és élesztővel. Négy cipót formált belőle, majd betette pihentetni a spájzba egy órára.

Attila és Lilla közben befejezték a dió pucolását, és a cukorral együtt ledarálták a diódarálón. Anyja mosolyogva figyelte őket, és nagyon csodálkozott, hogy veszekedésnek nyoma sincs köztük.

Lilla kinézett az ablakon, és szemügyre vette a megsárgult diófát. Eszébe jutott a nyár, amikor a diófa alatt ünnepelték a

kilencedik születésnapját. Anya és apa asztalokat, székeket vitt ki a kertbe, fényekkel, gyertyákkal, ötletes dekorációval varázsoltak ünnepi hangulatot, és a diófa ágaira akasztották Lilla összegyűjtött gyermekkori tárgyait, emlékeit, amiket az egybegyűlt vendégek megnézegethettek. Amikor Lilla hazért, a szélforgók, papírsárkányok, szalagok, lufik, szélcsengők meg a hatalmas vendégsereg forgatagában úgy meglepődött, hogy szóhoz sem jutott. A diófa jó hátere volt a rögtönzött színpadnak, ahol a család zenész barátaiból álló alkalmi zenekar muzsikált, és a vendégekből alakult kórus elénekelte a boldog születésnapot című dalt. A diófára aggatott lampionok fényében varázslatosan hangulatos volt a grillezés, a tortázás és az éjszakába nyúló buli. Lillának eszébe jutott a hinta, a homokozó, a plédeken játszott játékok, mindez a hatalmas diófa védelmező árnyékában. Számára biztosan felejthetlenné vált ez a nyár.

Anya közben összekeverte a ledarált diót a vaníliás cukorral, tejjel, mazsolával, a reszelt narancshéjjal, kevés fahéjjal, rummal és tejjel. Még egy kis kanál baracklekvárt is adott hozzá, mert nagymama szerint úgy lesz a legfinomabb. Lillával a tölteléket a tésztaalapokra kengették, majd feltekerték a tetercseket, és a tetejét megkenték felvert tojással. Ezt öt perccel később meg is ismételték, mert anya szerint így lesz márványos a teteje. Az utolsó megkenés után Lilla megszurkálta a beigli tetejét, hogy a gőz elszálljon, és a tészta teteje ne repedjen meg.

Attila közben két tepsit enyhén kivajazott és kilisztezett, anya pedig ráhelyezte a beigliket.

Tündérbogyó és Tündér Rozina egy-egy fél dióhéj tetején üldögéltek, és az adventi koszorú mellett halkan beszélgettek.

Míg a bejgli sült, Attila és Lilla lekuporodtak a kandalló mellé. Semmi más nem hallatszott, csak az égő fa sercegése, patogása, a bejgli édes illata pedig lassan belengte a házat.

Amikor kivették a bejgliket a sütőből, anya kedveszegetten állapította meg, hogy míg két sütemény teteje makulátlan, márványos, aranybarna lett, a másik kettőé megrepedezett.

Közben megérkezett apa is, és kezdetét vette a nagy bejgli-tesztelés.

– A bejglinél mit sem számít a repedés! – jelentette ki határozottan Tündér Rozina. – Szerintem így még finomabb!

– Számomra az a tökéletes bejgli, amelyiknek puha a tésztája és finom a tölteléke – mondta apa. – Annál ugyanis nincs rosszabb, ha száraz és fojtós – tette hozzá mosolyogva.

Anya közben Lillát és Attilát nézte, akik jóízűen ettek, és arra gondolt, hogy a bejgli nem lett tökéletes, de ez a pillanat igen.